

достъта на удоволствието влечи далѣчь отъ кжщата, или който носи безредието и пороцитѣ въ домътъ, какво може да направи за тия слаби създания които е извадилъ на свѣтътъ? Каква защита, какви примѣри, какви съвѣти, какви възнаграждения ще имъ даде той? Ще има ли смѣлостъта да присади въ тѣхъ пороцитѣ си, или възможно ли е нечисти ржцѣ да закрилятъ чистотата? Какъ не могатъ извѣстни хора да разбержтъ низостъта на сжществуванието си, кито си помисляжтъ че тя ги прави недостойни за бащинството?

Въспитанието не може нищо да направи безъ примѣрътъ: назидания, съвѣти, застрашавания, възнаграждения, всичко пада прѣдъ всесилното влияние на подражанието. Както челоувѣкъ се приучва на обносиктѣ, така се приучва и на добродѣтелигѣ и пороцитѣ. Въспитанието съ примѣри е най силното, защото е прикрито. Дѣтето естествено не вѣрва властъта; единъ таенъ нагонъ къмъ независимостъ го тика да противостои на заповѣдъта; и гордостъта му не се прѣкланя всякога прѣдъ нѣжността. Но примѣрътъ е една сила противъ която дѣтето не може да се защищава: то ѝ се подлага безъ да иска, безъ да знае защо. Само по послѣ и то чрѣзъ сравнението вижда у себе си кроиятъ на домашнигѣ прѣдания; но тогава е доста късно за да може да се освободи отъ него, и ако е добрѣ въспитано, умътъ му ще вземе страната на придобитигѣ вече љавици. Така, чрѣзъ приучената и придобитата добродѣтель, чрѣзъ подражанието и старанието,